

Zasady Redagowania Przeglądu Prawniczego UW

1. **Artykuł** powinien liczyć od 4 do 10 tys. słów, w uzasadnionych przypadkach za zgodą Redakcji więcej. Formatowanie tekstów: Times New Roman, rozmiar 12, interlinia: 1.5.

2. Do każdego artykułu należy dołączyć jego streszczenie zarówno w języku polskim, jak i angielskim (objętość 800–1000 znaków typograficznych ze spacjami). Streszczenie nie powinno zawierać wyrażen w metajęzyku (np. „autor stoi na stanowisku...”, „artykuł opisuje...”).

3. Do każdego artykułu należy dołączyć po **5 słów kluczowych** w języku polskim i angielskim.

4. Do każdego artykułu należy dołączyć **wykaz skrótów**.

5. Do każdego artykułu należy dołączyć w osobnym pliku uporządkowaną alfabetycznie **bibliografię** opracowaną według zasad właściwych sporządzaniu przypisów z następującymi wyjątkami:

a) nazwisko autora podawane jest przed inicjałem (inicjałami) imienia (imion);

b) w przypadku publikacji zamieszczonych w czasopismach, pracach zbiorowych itp. należy podać pełen zakres stron danej publikacji, a nie tylko strony przywołane w przypisach.

6. **Cytowane fragmenty** powinny być umieszczone w cudzysłowie (bez kursywy). Przykładowo:

„Jakkolwiek kwestie intertemporalne z zakresu prawa prywatnego międzynarodowego należy rozstrzygać według ogólnych reguł międzyczasowego prawa cywilnego, to jednak SN dopuścił wyjątek od tej reguły w stosunku do klauzuli porządku publicznego”¹.

7. **Przypisy** należy sporządzać według następujących wskazówek:

a) przypis traktujemy jak zdanie (zaczynamy wielką literą, kończymy kropką);

b) stosujemy przypisy dolne, numeracja ciągła;

c) formatowanie przypisów: Times New Roman, rozmiar 10, interlinia: 1.0;

d) przypis do pozycji książkowej powinien zawierać:

- inicjał (inicjały) imienia i nazwisko autora (jeśli autorów jest więcej niż 3 – wtedy podajemy inicjał oraz nazwisko pierwszego z nich oraz „[i in.]”); w przypadku publikacji zbiorowych niejednorodnych należy podać nazwisko autora powołanego fragmentu pracy, tytuł tego fragmentu (tylko, gdy jest to wyodrębniona wyraźnie część pracy) oraz łącznik „[w:]”;
- pełen tytuł (kursywą);
- w przypadku dzieła redagowanego lub tłumaczonego – odpowiednio skrót „red.” lub „przeł.” oraz inicjał (inicjały) imienia i nazwisko redaktora lub tłumacza (jeśli redaktorów lub tłumaczy jest więcej niż 3 – wtedy podajemy inicjał oraz nazwisko pierwszego z nich oraz „[i in.]”);
- w przypadku publikacji wielotomowych, należy podać tom;
- miejsce i rok publikacji (wyjątek, w którym należy podać nazwę wydawnictwa to Ossolineum; Zakamycze należy zmieniać na Kraków);
- numer strony.

Przykładowo:

L. Gardocki, *Prawo karne*, Warszawa 2005, s. 24.

M. Czarnecki, L. Bagińska, *Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz*, Warszawa 2005, s. 289.

W. Czachórski [i in.], *Zobowiązania. Zarys wykładu*, Warszawa 2004, s. 200.

J.J. Rousseau, *Umowa społeczna*, przeł. A. Peretiatkowicz, Kęty 2007, s. 10 i n.

K. Pietrzykowski [w:] *Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz*, red. K. Pietrzykowski, Warszawa 2003, s. 377–389.

M. Wyrzykowski, *Zasada demokratycznego państwa prawnego – kilka uwag [w:] Księga XX-lecia orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego*, red. M. Zubik, Warszawa 2006, s. 234.

S. Rudnicki [w:] S. Dmowski, S. Rudnicki, *Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna*, Warszawa 2006, s. 275.

Z. Radwański [w:] *System prawa prywatnego*, t. 2, *Prawo cywilne – część ogólna*, red. Z. Radwański, Warszawa 2002, s. 305.

K. Koranyi, *Powszechna historia prawa*, t. 1, Warszawa 1978, s. 10 i n.

L. Garlicki, *Komentarz do art. 194 Konstytucji [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. 4, Warszawa 2005, s. 2.

e) przypis do artykułu lub glosy w czasopiśmie powinien zawierać:

- inicjał imienia autora i nazwisko (szczegółowe wskazówki zob. pkt d dotyczący powoływania pozycji książkowych);
- tytuł artykułu lub glosy;
- nazwa czasopisma lub publikatora w cudzysłowie (w formie skrótowej należy podawać wszystkie tytuły, które składają się z 2 lub więcej słów, w tej sytuacji należy pominąć cudzysłów i przesłać dodatkowo wykaz używanych w tekście skrótów);
- rok wydania;
- numer lub pozycja czasopisma lub publikatora;
- numer strony.

Przykładowo:

E. Dąbrowski, *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1981 r., III CZP 1/81*, OSPiKA 1983, nr 5, s. 271.

K. Pietrzykowski, *O tak zwanych „interpretacyjnych” wyrokach Trybunału Konstytucyjnego*, PS 2004, nr 3, s. 16.

M. Łoś-Bobińska, *Zasady wymiaru sprawiedliwości w świetle badań empirycznych*, „Etyka” 1968, nr 3, s. 14.

K. Mikołajczyk, *Sprawozdanie z Konferencji „Międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo we współczesnym świecie”*, PPUW 2007, nr 1, s. 163.

f) przypis do źródła elektronicznego powinien zawierać wszystkie odpowiednie dla danego rodzaju źródła informacje (jeśli są dostępne), a następnie dokładny adres strony WWW wraz z datą

ostatniego wejścia na stronę (w formacie wskazanym w przykładzie). Podanie adresu strony WWW nie jest wymagane w przypadku publikacji dostępnych w internetowych systemach informacji prawnej.

Przykładowo:

M. Zubik, *Informacja o istotnych problemach wynikających z działalności i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego w 2001 r. (Synteza)*, Warszawa 2002, s. 7, <http://www.trybunal.gov.pl/epublikacje/download/ioipwzdiotk.pdf>, 11.04.2007.

P. Machnikowski [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, Warszawa 2017, Legalis, komentarz do art. 1.

g) do cytowania literatury obcojęzycznej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia dotyczące cytowania literatury polskiej z następującymi wyjątkami:

- należy podać oryginalny tytuł dzieła;
- w przypadku publikacji obcojęzycznej w alfabecie innym niż łaciński należy podać tytuł transkrybowany na alfabet łaciński, a w nawiasie obok zamieścić tytuł w alfabecie oryginalnym;
- nie należy umieszczać w wykazie skrótów nazw czasopism składających się z 2 lub więcej słów.

Przykładowo:

O. Fryckuj, *Konstytucyjne prawo Ukrainy*, Kijiw 2002 (O. Фрицький, *Конституційне право України*, Київ 2002), s. 449.

A. Seliwanow, *Aspekty zakonotwórczego procesu ta ich widobrazjennia w riszenniach Konstytucyjnego Sudu Ukrainy*, Prawo Ukrainy 2004, nr 9 (A. Селіванов, *Аспекти законотворчого процесу та їх відображення в рішеннях Конституційного Суду України*, „Право України” 2004, № 9), s. 34.

h) pozostałe zasady dotyczące przypisów:

- nie należy stosować wyrażen łacińskich (np. *ibidem*, *idem*, *passim*, *op. cit.*);
- jeżeli przypis bibliograficzny zaczerpnięty został z tego samego dzieła, co przypis bezpośrednio go poprzedzający, zamiast pełnego opisu stosuje się oznaczenie „tamże” (nie stosujemy wersji łacińskiej);
- jeżeli dana pozycja cytowana jest po raz drugi, należy podać inicjał imienia oraz nazwisko autor/ów, a następnie pierwsze słowo tytułu cytowanego dzieła kursywą (po nim wielokropki) oraz numer strony.

Przykładowo:

Tamże, s. 28.

L. Gardocki, *Prawo...*, s. 29.

L. Gardocki, *Zarys...*, s. 86.

M. Filar [w:] *Kodeks...*, s. 67.

S. Rudnicki [w:] S. Dmowski, S. Rudnicki, *Komentarz...*, s. 275.

8. Powołania na akty normatywne i inne akty prawne należy sporządzać według następujących wskazówek:

- a) należy podawać pełen tytuł aktu w oryginalnym brzmieniu wraz z adresem publikacyjnym;
- b) jeżeli akt został opublikowany w innym roku niż data jego uchwalenia (wydania), należy podawać przy adresie publikacyjnym rok wydania publikatora;
- c) w przypadku publikacji w Dzienniku Ustaw tekstu jednolitego aktu, należy odwoływać się do najnowszego tekstu jednolitego;
- d) skrót numeru dziennika ustaw należy zaczynać wielką literą („Nr”);
- e) publikatory aktów normatywnych należy wskazać w przypisie – jeżeli w przypisie publikator poprzedzony jest nazwą aktu, to powinien zostać umieszczony w nawiasie; jeżeli przypis zawiera jedynie publikator, to podaje się go bez nawiasu;
- f) jeżeli w dacie cytowania obowiązuje wersja aktu zmieniona w stosunku do wersji opublikowanej w cytowanym źródle, należy stosować dodatek „ze zm.” po podaniu adresu publikacyjnego;
- g) jeżeli dany akt prawny używany jest w tekście więcej niż 1 raz, należy powoływać się na niego za pomocą skrótu (skrótów tytułów aktów prawnych nie umieszczamy w wykazie skrótów).

Przykładowo:

Ustawa z dnia 26 kwietnia 1950 r. o właściwości sądów polskich w niektórych sprawach o rozwód (Dz.U. Nr 20, poz. 175) – dalej: u.w.s.p.

Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.Urz. WE L 167, s. 10).

Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz.U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 marca 1928 r. o stosunku Państwa do Wschodniego Kościoła Staro-obrządkowego, nie posiadającego hierarchii duchownej (Dz.U. Nr 38, poz. 363 ze zm.).

Traktat ekstradycyjny między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisany w Warszawie dnia 22 listopada 1927 r. (Dz.U. z 1929 r. Nr 45, poz. 372).

Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencja o Europolu), sporządzona w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r. (Dz.U. z 2005 r. Nr 29, poz. 243).

Przykłady stosowanych skrótów:

k.p.c.

k.c.

pr. weksl.

dyr. 2000/31/WE

rozp. 2015/2012

9. Powołania na orzecznictwo sądowe należy sporządzać według następujących wskazówek:

- a) należy podawać pełen tytuł orzeczenia w oryginalnym brzmieniu, zawierający pełną nazwę sądu/trybunału wydającego oraz sygnaturę wraz z adresem publikacyjnym (skrót nazwy publikatora, tom/seria/numer [jeżeli jest], pozycja/strona); miejsce publikacji orzeczenia podaje się w nawiasie po tytule orzeczenia (albo po przecinku, jeżeli orzeczenie jest podawane w nawiasie);
- b) nazwy sądów/trybunałów podajemy skrótowo (skrót nieoczywiste powinny znaleźć się w

wykazie skrótów przesłanym do redakcji wraz z artykułem);

c) w przypadku orzeczeń publikowanych w komputerowych bazach danych należy to zaznaczyć poprzez podanie nazwy bazy i – jeżeli dana baza prowadzi – numeru ewidencyjnego;

d) w przypadku orzeczeń opublikowanych w periodyku naukowym należy podać w nawiasie tytuł periodyku, datę jego wydania, jego numer oraz stronę na której zamieszczono orzeczenie (przy czym tytuł periodyku składający się z 2 lub więcej słów należy podać skrótowo);

e) w przypadku orzeczeń sądów europejskich zamiast publikatora należy wskazać numer ECLI;

f) w przypadku powoływania się na niepublikowane orzeczenie, należy to zaznaczyć skrótem „niepubl.”;

g) w odpowiednich przypadkach należy podawać także nazwę sprawy (kursywą);

h) publikatory orzeczeń należy wskazać w przypisie – jeżeli w przypisie publikator poprzedzony jest nazwą aktu, to powinien zostać umieszczony w nawiasie; jeżeli przypis zawiera jedynie publikator, to podaje się go bez nawiasu.

Przykładowo:

Uchwała SN z dnia 5 marca 1981 r., III CZP 1/81 (OSPika 1983, nr 5, poz. 112).

Wyrok TK z dnia 5 września 2007 r., P 21/06 (OTK ZU 2007, seria A, nr 8, poz. 96).

Wyrok SN z dnia 10 czerwca 1977 r., I CR 187/77 (LEX nr 7947).

Postanowienie SN z dnia 15 maja 2003 r., I CKN 367/01 (Legalis).

Wyrok SA w Łodzi z dnia 14 marca 1996 r., I Ac 62/96 („Palestra” 1997, nr 3–4, s. 262).

Wyrok WSA w Lublinie z dnia 19 kwietnia 2005 r., II SA/Lu 236/05 (niepubl.).

Wyrok ETPC z dnia 19 czerwca 2006 r., nr 35014/07, *Hutten-Czapska przeciwko Polsce* (niepubl.).

Wyrok TS z dnia 30 września 2003 r., C-224/01, *Köbler przeciwko Austrii* (EU:C:2003:513).

Wyrok TS z dnia 17 listopada 2011 r., C-412/10, *Deo Antoine Homawoo przeciwko GMF Assurances SA* (EU:C:2011:747).

10. Pozostałe zasady i przypomnienia:

a) zwroty obcojęzyczne należy pisać kursywą;

b) nie ma spacji między inicjałami (np. M.M. Kenig-Witkowska).